

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 41894

гр. София, 22.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110130595 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 248 от ГПК.

С две молби, подадени на 19.10.2023 г. от адв. К. И. Б. в лично качеството и като процесуален представител на Ж. М. Г., се иска да бъде допълнено решението в частта за разноските, като се изразява несъгласие с извода на съда, че и двете предпоставки на чл. 78, ал.2 са налице и се иска вместо осъдителния диспозитив Ж. М. Г., да заплати на „ФИРМА“ АД, съдебно-деловодни разноски в размер на 100 лева, съдът да осъди ответника да заплати на ищеца разноски за държавна такса в размер на 50 лева, а на адв. К. И. Б. 480 лева-адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 ЗА.

Препис от молбите е изпратен за отговор на насрещната страна, като в дадения срок не е постъпил такъв.

Съдът намира исканията на ищцовата страна и процесуалния му представител за неоснователни.

Не е налице основание за преразглеждане на извода на съда. Съдът е приел, че е налице е сочената от ответника хипотеза на чл.78 ал.2 от ГПК за освобождаването му от отговорността му за разноски, доколкото по делото са приложени справки, изготвени от ответника, но по изрично искане на ищеца с отразени издадени фактури от дружеството. Прието е, че същите справки не могат да бъдат възприети като покана за плащане, съответно като извънсъдебно действие, предизвикало правния спор. При този извод ответника има право на разноски в негова полза и такива следва да бъдат присъдени, като ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

В допълнение следва да се посочи, че ответникът с отговора на исковата молба е заявил признание на предявения иск за несъществуване на вземането/ изцяло, а не само като погасено по давност/, както и че с поведението си не е дал повод за предявяването му, тъй

като не е предприел никакви действия за принудително събиране.

Следва да се посочи, че принципно за такова поведение не следва да се счита включването на погасени по давност задължения в издавани до потребителя съобщения за наличие на парични задължения, тъй като изтичането на давността не прекратява самото субективно право – след изтичане на погасителната давност вземането продължава да съществува като естествено, а доброволното изпълнение по него е дължимо (чл. 118 ЗЗД). Доколкото давността не се прилага служебно, не може да се очаква кредиторът да я прилага автоматично в отношенията със своите контрахенти. В този смисъл, отговорност за съдебните разноси в процес, предмет на който е несъществуването на погасено по давност вземане, би възникнала за кредитора - ответник само, ако той предприеме действия за принудително събиране на погасеното по давност вземане, респ. оспори предявения основателен иск

По въпроса е налице трайно установена практика на ВКС, изразена в постановените по реда на чл. 274, ал. 3 ГПК определения - определение № 75/21.04.2017г. по ч.гр.д.№ 1371/2017 г., I г.о., определение № 95/ 22.02.2018г. по ч. гр. д. № 510/2018 г., IV г. о., определение № 318/ 25.07.2018г. по ч. гр. д. № 2828/2018 г., III г. о., определение № 420/16.11.2018 г. по ч. гр. д. № 3300/2018 г., III г. о., определение № 468/18.12.2018 г. по ч.гр.д.№ 4586/ 2018г., III г.о. на ВКС и др.. Според приетите правни разрешения, предявеният отрицателен установителен иск за несъществуването на вземане като погасено по давност, длъжникът не отрича материалната легитимация на кредитора. След изтичането на давността вземането продължава да съществува, но то не може да се събере със средствата на държавната принуда, а доброволното изпълнение по него е винаги дължимо (чл. 118 ЗЗД). Решението, с което такъв отрицателен установителен иск е уважен, формира сила на пресъдено нещо върху това, че кредиторът не притежава право на принудително изпълнение за своето вземане срещу длъжника, поради изтичане на давностния срок, но не и че ако длъжникът плати след срока, това плащане е без основание, или е ненадлежно извършено (вкл. и след влизане в сила на решението, с което е уважен установителният иск).

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 248, ГПК, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбите на адв. К. И. Б. и Ж. М. Г. за изменение на Решение №15599 от 27.09.2023 г. по гражданско дело №30595/ 2023 г. на СРС, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____